घार्तिकभोजनं दत्तं। तत्रापि पण्डितेनोक्तं। छिद्रेष्वनर्था बहुलीभवन्ति। एवं ते त्रयो ऽपि पण्डिताः क्षुत्क्षामकण्ठा लोकैर्हस्यमानास्ततः स्थानात् स्वदेशं गताः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

अपि शास्त्रेषु कुशला लोकाचारविवर्जिताः।
५ सर्वे ते हास्यतां यान्ति यथा ते मूर्खपण्डिताः ॥३५॥

तच्छ्रुत्वा चक्रधर आह। अहो अकारणमेतत्। यतो दैवहता बहुबुद्धयो विनश्यन्ति स्वल्पधियो ऽपि विधिरक्षिता अभिनन्दन्ति। उक्तं च। शतबुद्धिः शिरस्स्थो ऽयं लम्बते च सहस्रधीः।

एकबुद्धिरहं भद्रे क्रीडामि विमले जले ॥३६॥

थका ॥६॥ सुवर्णसिद्ध आह। कथमेतत्। चक्रधरः कथयति। कस्मिंश्चिज्जलाशये शतबुद्धिसहस्रबुद्धिनामानौ द्वौ मत्स्यौ प्रतिवसतः स्म। तयोरेकबुद्धिर्नाम मण्डूको मित्रतामाजगाम। एवं ते त्रयो ऽपि जलतीरे कियन्तं कालं सुभाषितगोष्ठीसुखमनुभूय पुनर्जलं प्रविशन्ति। अथ तेषां कदाचिद्गोष्ठीगतानां जालहस्ता धीवराः प्रभूतैर्मत्स्यैर्व्यापादितैर्मस्तके
१५ धृतैरस्तमनवेलायां समायाताः। तं च जलाशयं दृष्ट्वा ते मिथः प्रोचुः। अहो बहुमत्स्यो ऽयं ह्रदो दृश्यते स्वल्पसलिलश्च। तत् प्रभाते ऽत्रागमिष्यामः। इत्युक्त्वा स्वगृहं गताः। ते च तद्वज्रपातसदृशं वचः श्रुत्वा परस्परं मन्त्रयां चक्रुः। तत्र मण्डूको ऽब्रवीत्। भो भद्रौ शतबुद्धिसहस्रबुद्धी किमत्र कर्तुं युज्यते। पलायनमवष्टम्भो वा। तच्छ्रुत्वा
२० सहस्रबुद्धिर्विहस्योवाच। भो मित्र मा भैषीर्वचनश्रवणमात्रेणापि। आगमनमपि तेषां न सम्भाव्यते। भविष्यति वा। तदा स्वबुद्धिप्रभावेन त्वामात्मानं च रक्षिष्यामि। यतो ऽहमनेकजलगतीर्जानामि। तच्छ्रुत्वा शतबुद्धिराह। भो युक्तमुक्तं सहस्रबुद्धिना। अथवा साधिदमुच्यते।

२५ न यत्रास्ति गतिर्वायो रश्मीनां च विवस्वतः।